

Spomienky

Pri príležitosti významného jubilea školy sa chcem s vami podeliť o niekoľko spomienok na čas, ktorý som prežila na SPŠ stavebnej v Trnave, kde som pôsobila ako učiteľka odborných predmetov v odbore geodézia. Mala som veľké životné šťastie, že bol v roku 1980 na škole otvorený spomínaný odbor. Moje rozhodnutie pre učiteľskú dráhu bolo možno ovplyvnené tým, že som štvrtou generáciou učiteľov z otcovej strany. Keď som teda bola oslovená Ing. Jarošom, neváhala som a viem, že som tu prežila pekné a užitočné roky.

Začiatky boli ťažké pre mňa, ale aj pre študentov – prvý rok som bola na škole sama pre celý odbor. Nemali sme učebnice ani prístroje a pomôcky potrebné pre geodeta. V tom období vznikla aj spolupráca so SVŠT Bratislava, kde som konzultovala rôzne problémy - bol to šťastný krok, pretože počas roka nám poskytli prístroje u nich vyradené, ale pre nás potrebné. Samozrejme, rovnako sme sa snažili držať úroveň odboru, a tak naši študenti nemali problém dostať sa na vysokú školu. Vedomostne obstáli medzi absolventmi zabehnutých škôl, ako boli školy s mnohoročnou tradíciou v Bratislave a Košiciach. Musím spomenúť aj spoluprácu s Geodetickou školou v Bratislave, kde ale bolo cítiť istú nedôveru, či to zvládneme bez potrebného zabezpečenia a skúseností.

Po roku postupne prichádzali ďalší kolegovia-geodeti - z tých stabilnejších manželia Šubovičovci a Ing. Gerčáková, čo zabezpečovalo výuku jednej triedy v každom ročníku.

Spomínala som spoluprácu s vysokou školou, kde sme absolvovali exkurzie so študentmi. Tam si naši žiaci rozšírili vedomosti. Osobne mám taký názor, že študenti by sa mali vzdelávať aj mimo školy. Pre spojenie školy s praxou sme organizovali návštevy podnikov spojených s odborom geodézia, na čo sa študenti veľmi tešili. Postupne bola škola zabezpečená prístrojmi, ale vývoj išiel veľmi dopredu (hlavne čo sa týka geodetických prístrojov v spojení s počítačmi) a je náročné držať krok s praxou.

Myslím si, že škola dala študentom dobré základy, mnohí vyštudovali vysokú školu a sú na rôznych zodpovedných pozíciách. Rovnako absolventi, ktorí išli do praxe, majú po skončení školy svoje zamestnanie a škola môže byť na nich hrdá. Teším sa, že sa uplatnili aj v našej škole ako kolegovia - vyučujúci.

Rada spomínam na mimoškolskú činnosť študentov. Pri týchto aktivitách je možnosť spoznať študentov z iného pohľadu a vytvoriť si o nich celkový obraz. Či už to boli lyžiarske výchovné kurzy, do určitého času dostupné pre všetkých – na tie spomínala celá škola - alebo plavecké kurzy.

Aj ako triedna učiteľka som sa snažila vyplniť požiadavku študentov na školské výlety v závere školského roka - i keď je to pre učiteľa záťaž a zodpovednosť. Ale vedela som, že vtedy sa kolektív stlmil ešte viac a bolo potom ľahšie na vyučovaní. Nedá mi nespomenúť na stužkové slávnosti, ktoré boli organizované spoločne pre všetky triedy naraz a bola to spoločenská udalosť celej školy. Ku kultúrnemu vzdelávaniu patrili aj návštevy divadla.

Celková atmosféra školy a jej vynikajúca úroveň sú takými i vďaka tomu, že príjemný pocit a atmosféru dotváralo aj vedenie školy, ktoré bolo ústretové a dokázalo pracovný kolektív stmeliť. A, samozrejme, aj vynikajúci kolektív spolupracovníkov, v ktorom som sa cítila dobre a príjemne. Som naozaj rada, že som sa mohla podieľať na tomto živote školy – na to veľmi radi spomíname so študentmi aj na pomaturitných stretnutiach. Rovnako sa teším, keď môžem - už ako dôchodkyňa - vypomôcť pri nedostatku vyučujúcich a byť súčasťou tohto života i viditeľného a stáleho rozvoja našej školy.

Na záver prajem SPŠ stavebnej veľa úspešných rokov s úspešnými študentmi.

Ing. Mária Šefčíková
učiteľka na dôchodku